

Zie Zo zorgen

Lieve Swinnen

VANOCHTEND tijdens een gesprek met ouders kwam het thema 'ruzie' zeer nadrukkelijk aan bod. De twee zoontjes, zeven en vijf, liggen voortdurend met elkaar in de clinch. Het lukt hen gewoon niet elkaar met rust te laten. Gevolg: van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat is er ontzettend veel herrie in huis. Mama heeft het gevoel dat ze voortdurend scheidsrechter moet spelen. „Dat zou echt geen probleem zijn,” zucht ze, „als het tenminste iets uithaalde.”

In gegeven omstandigheden blijkt vooral de beperkte zelfcontrole van de jongste zoon – zijn stuur én remmen werken echt niet – een grote rol te spelen. Dat neemt niet weg dat ook veel andere ouders zich behoorlijk wat vragen stellen bij het geruzie van hun kroost.

Tijdens het gesprek met de moegetergde ouders moest ik terugdenken aan mijn eigen jeugd. Met mijn tweelingbroer vocht ik af en toe een gevecht uit op leven en dood. Tenminste, zo leek het destijds. Het vreemde was dat we doorgaans prima met elkaar opschoten. In elk geval herinner ik met niet veel woordelijke conflicten.

Dichterbij ligt het gekibbel tussen mijn eigen drie zonen. Dat leidde enkele jaren geleden tot volgende conversatie. De veertienjarige Maxim: „Ik zal heel blij zijn als Olivier terug naar Leuven is, met zijn commentaar iedere keer! Hij weet het altijd beter.” (Olivier was toen achtien) Simon, zeventien: „Trek je dat toch niet zo aan, Maxim. Laat hem toch jennen, als hij daar zo'n plezier aan heeft. Ik heb dat ook meegemaakt en heb me zo leren verdedigen. Dat komt me nu op school heel goed van pas.”

Bovengetekende stond paf, want dat is net wat zij aan bezorgde ouders probeert duidelijk te maken. Ruzies tussen broers en zussen moet je niet dramatiseren, zeg ik graag. Via gekibbel ervaren kinderen hoe ze met anderen en met verschillen kunnen omgaan. Ze leren hun mening formuleren, voor zichzelf opkomen, onderhandelen, toegeven, kritiek verdragen, verliezen. Het feit dat ze hevig reageren, betekent ook dat ze sterk met elkaar verbonden

zijn. Wees gerust, de meeste brussen (een makkelijke samentrekking van broers en zussen) nemen het buitenshuis onvoorwaardelijk voor elkaar op.

Kleine kinderen zijn van nature veeleer egocentrisch. Ze zijn nu eenmaal voornamelijk bezig met zichzelf en op hun eigen terrein. Dit botst met het egocentrisme van broer of zus. Deze botsingen bieden echter de kans om te groeien naar inleving, meevoelen met anderen.

Brussen komen uit hetzelfde nest, hebben dezelfde ouders en begrijpen elkaar het best in hun relaties ten aanzien van deze

volwassenen. Ze helpen elkaar door een voorbeeld te zijn, dat doen ze bijvoorbeeld door te gaan logeren. Ze rivaliseren ook in de aandacht van de ouders. Kinderen die weinig in leeftijd van elkaar verschillen, hebben meestal de heftigste ruzies. De oorzaak schuilt in de voortdurende bedreiging van posities. Waar gaan die oorlogen meestal over? Jongere kinderen verdedigen hun terrein, oudere kinderen testen elkaars zwakke en sterke kanten uit.

Wat moet je doen indien je kinderen ruzie maken? Liefst niet te veel! Kom in elk geval niet te snel tussenbeide, anders word jij de persoon die alle con-

flicten oplost, terwijl ze dat net zelf moeten leren. Jonge kinderen provoceren graag de oudere broer of zus. Maar het is ook mogelijk dat altijd dezelfde het onderspit moet delven. Speel geen rechter, trek geen partij. Leg hen in kalme bewoordingen uit dat ze samen verder mogen spelen, zodra ze opnieuw met elkaar overeenkomen. Dan voelt niemand zich benadeeld.

Ken ook ieder kind zijn eigen plaats toe binnen het gezin, ook al is het leeftijdsverschil klein. Geef duidelijk de grenzen aan. Elkaar pijn doen, of zus uitschelden voor 'hoer', hoeft niet. Gevoelens uiten kan ook op een niet kwetsende of verwijtende manier. En daarin kunt u als ouder alvast het goede voorbeeld geven.

Misschien toch nog maar eens herhalen: geef je kids vooral aandacht wanneer ze positief met elkaar omgaan! Goed gedrag dat wordt aangemoedigd heeft nu eenmaal de neiging zich te herhalen...

Ruzies onder broers en zussen moet je niet dramatiseren. Via gekibbel ervaren kinderen hoe ze met anderen en met verschillen kunnen omgaan

Wijlen mgr. Schruers dorste hevige naar God. © Van Parys Media

Postuum gebed

Erik De Smet

Met Pinksteren vorig jaar volttooide mgr. Paul Schruers, gewezen bisschop van Hasselt, een bijzonder persoonlijk boek over de psalmen. Kort nadien werd hij getroffen door een hersenbloeding en op 25 augustus overleed de erebisschop. In het postuum uitgegeven *Dorst naar U* voert de bidder die hij was de lezer mee in de psalmen.

HET LAATSTE boek van de hand van de Hasseltse erebisschop werd mee uitgegeven door priester Guido Honnay, gedurende vele jaren mgr. Schruers' secretaris. „Op zaterdagavond 17 mei 2008 overhandigde hij me de eindtekst. 'Lees het eens door of het goed is, anders doe ik het weg', zei hij. Een dag later trof hem in Rotselaar een hersenbloeding. Aanvankelijk wilde hij het boek niet uitgeven. Hij had geregeld geput uit de psalmencommentaren van Kees Waaijman, maar wist niet goed waar hij deze had gebruikt.”

De bedoeling van het boek? Honnay: „Mgr. Schruers wilde het psalmgebed bij de mensen brengen. Psalmen waren een passie voor hem geworden. Zo gaf hij eens een retraite over de lange psalm 119. Zich bezighouden met de psalmen was het intellectuele en spirituele werk van zijn laatste levensjaren.”

De ondertitel luidt *Bidden met psalmen*. Mgr. Schruers behandelt dan ook niet alle 150 psalmen uit de Bijbel, maar hij volgt het ochtend- en avondgebed van het brevier. Dat is het gebed van de Kerk, zoals priesters, diakens en religieuzen dat dagelijks volgen, ook al is dit gebed eigenlijk bedoeld voor iedere gelovige.

Dit werk van mgr. Schruers, die reeds commentaren schreef bij de evangeliën, is geen leesboek. Ons lijken het veeleer gebedsnottities, gegroeid uit mgr. Schruers' biddende omgaan met de psalmen. Bedoeling is alleszins dat de lezer ze zelf gaat gebruiken als hulp bij de gebedstekst.

Guido Honnay: „In het boek is het vertrekpunt steeds de grondtekst van een psalm. De tekst wordt dan gesitueerd in de context en vertaald naar het leven van vandaag, naar wie vandaag gelovig wil zijn. Vervolgens geeft mgr. Schruers twee of drie korte aanzetten tot gebed.”

Vlijmscherp

Geen eenvoudige stof, de psalmen. In de inleiding noemt bisschop Schruers het geweld in menige psalm bijvoorbeeld een ernstige hinderpaal. „Ga met het lied van God in uw mond, het vlijmscherpe zwaard in uw handen”, lezen we bijvoorbeeld in psalm 149. Hoe kan dat een authentiek gebed zijn? Ook het ongebreidelde nationalisme van Israël, dat geregeld in het psalmgebed de kop opsteekt, en een volkomen achterhaald wereldbeeld (voor de psalmist is de wereld een platte schijf die op de zee

drijft) kunnen de hedendaagse gelovigen afschrikken.

Kijken we even hoe Paul Schruers psalm 110 leest. Daarin wordt het beeld van een koning opgeroepen, die bekleed met macht heerst over zijn tegenstanders. Mgr. Schruers leest er over de diepe eenheid die er blijkt te zijn tussen God en zijn koning. „Die eenheid is de kern van de psalm”, meent mgr. Schruers. En hij besluit daaruit: „Ook het volk beleeft deze eenheid. Innig met God verbonden zijn is aldus onze roeping.”

De titel van het boek, *Dorst naar U*, komt uit de psalmen 63 en 143. „Naar U dorst mijn hart”, schreef Paul Schruers er als gebedsaanzet bij. „Deze uitdrukking zegt heel veel. De bisschop had zelf dorst naar God, een verlangen naar de Bron die God is. Hij was altijd een bidder en kon uren blijven bidden. In dit boek vind ik dan ook een samenvatting van zijn leven”, besluit Guido Honnay.

Paul Schruers, *Dorst naar U. Bidden met psalmen*, Halewijn, Antwerpen, 2008, 216 blz., 16 euro, ISBN 978 90 8528 096 5 kunt u bestellen door overschrijving van 16 euro (verzending inbegrepen) op rekeningnummer 220-0971727-17 met vermelding „code 294”.